

zjutraj ni bilo. Na srečo je dopoldne jezdil mimo tabora mož z močnim konjem, ki nas je bil za ustrezno plačilo pripravljen prenesti preko vode. Ob jezeru, ki smo ga opazovali, je imel svojo jurto, družino in čredo ovac, govedi in jakov.

Prijatelji so odšli k jezeru, sam sem odšel navzgor po dolini, proti neznanemu vrhu. Po dveh urah hodá sem sedel pod njim in z višine 4250 metrov študiral smer v ledni steni.

Oborožen z dvema cepinoma in brez nahrbtnika, le s fotoaparatom in višinomerom, sem zagrizel v ledno pobočje. Sprva je strmina bolj blaga, med 40 in 45°. Na višini 4350 metrov se stena postavi bolj pokonci, med 70 in 75°. Sreče z izbirno orodij ravnó nisem imel. Težji Stubai je krasno prijemal, na prvi zamah, z mnogo lažjim Campovim cepinom pa sem bolj praskal in luščil temen led pod nekaj centimetrov debelo primrzjeno snežno skorjo. Zaradi strmine sem bil ves čas le na prednjih zobeh derez, kar ni prijetno. Za vsak počitek sem moral najprej s cepinom odluščiti led, da sem lahko stopil v vdolbino in si nekoliko odpočil noge. V uri in pol hitrega plezanja sem preplezal 450 višinskih metrov in izstopil na višini 4700 metrov na vršni greben. Do vrha sem imel le še pol ure hoje po nezahtevnem grebenu.

Razgled z vrha je bil čudovit. Vrh Pik Lenina je bil sicer v oblakih, a skoraj vse druge gore v okolici sem imel kot na dlani. Prostora na vrhu je bilo ravno toliko, da sem lahko počepnil in se slikal s samosprožilcem.

Navzdol je šlo zelo hitro. V pol ure sem bil pri Bogotu, ki pa je medtem že toliko prišel k sebi, da me je prepričal, da bova našla prehod čez vodo, kajti pot navzdol, do mesta, kjer naj bi naju čakal Kirgizov konj, se mu je

zdela predolga. Joža nama je prišel nasproti po drugem bregu reke, kajti z Bogotom sta imela radijsko zvezo in sta se tako dogovorila. Nekako nama je uspelo priti čez dva manjša rokava deroče vode. Z majhnega skalnega otočka sredi deroče vode nama je uspelo, da sva vrgla Jožu vrv, ki jo je ta fiksiral okoli skale. Enako sva storila tudi midva, na preostali prosti konec pa se je navezal Bogo. Z vponko se je vpel v fiksirano vrv, jaz pa sem ga dobro prijel. Po nekaj metrih gaženja ga je zajel močan tok in ga do vratu potisnil v vodo. Le še bele oči prijatelja sem videl, kako so se vrtele, in spačen obraz zaradi silnega pritiska deroče vode. Vlekel sem vrv k sebi kar sem mogel in ga spravil nazaj. Brez besed sva nato prehodila pot do Kirgizovega doma. Spregovorila nisva niti besede, le ob vodi sva si podala roke in se objela.

Na konju sva pozno popoldne v visoki vodi vsak zase prečkala reko. V zahvalo sva Kirgizu že zjutraj podarila 40 metrov dolgo vrv, tako da je lahko z njo popoldne potegnill konja nazaj. Na drugem bregu so naju čakali prijatelji. Janez in Milan sta nama tovariško odnesla težka nahrbtnika v bazni tabor, Gabrijela pa je prišla z dvema čutarama toplega čaja.

Kako se vse vrne! Pred dvema letoma sem vodil odpravo perspektivnih slovenskih alpinistov v Tien Šan. Opolnoči sem pričakal Gabrijelinega brata Petra, pa še Jako in Blaža, ko so po 17 urah dokončali uspešen vzpon — prvenstveno smer v Pik Troglavu, s čajem in hrano, tu pa mi je vrnila njegova sestra.

Vrh, ki sem ga osvojil, je visok 4830 metrov, poimenoval pa sem ga »Alinka«. Smeri sem dal ime »Olja«. Do izstopa je 450 višinskih metrov, težavnost smeri je 65—75°/40—45°, čas plezanja 1,40 ure.

DEVETDESET LET ORGANIZIRANEGA GORNIŠTVA V GORAH NAD ŠKOFJO LOKO

ČASU IZTRGANI LEPI TRENUTKI

PAVLE ŠEGULA

Leto 1997 je mesto pod Lubnikom in pod njegovim širšim planinskim zaledjem zaznamovalo živahno in domiselno praznovanje devetdesetletnice organiziranega gorništa. Vodstvo PD Škofja Loka je poskrbelo, da dogodek ne bi izzvenel v eni sami proslavi in utonil v množici drugih praznovanj, ki so v naši občini zares raznolika in pogosta.

Posamezni prebivalci teh krajev so nedvomno že v prejšnjem stoletju ljubiteljsko zahajali v gore. Obiskovali so imenitnejše vrhove nad porečjem Poljanske in Selške Sore in njenih pritokov, niso pa imeli svoje lastne gorniške organizacije.

NAJPREJ JE BILA SELŠKA PODRUŽNICA

Stvari so se spremenile, ko je bila 24. januarja 1907 ustanovljena Selška podružnica SPD za škofjeloški okraj. Ob tem dogodku se mi samo od sebe poraja vprašanje, zakaj je Selška dolina prehitela večjo Škofjo Loko.

Zanesljivega odgovora ne vem, menim pa, da se je v dolini poznal vpliv slovenskega narodnega buditelja **Kreka**, medtem ko je v Škofji Loki najbrž še prevladovalo Nemcem naklonjeno meščanstvo. Kdo ve! A kakorkoli je že bilo, sedemnajst ustanoviteljev se je lotilo dela v trdnem prepričanju, da bo nova podružnica SPD živelá, in niso se motili. Bilo je vsega: obilo idej, dobre volje in dela, iskanja, prilagajanja in razmeroma kmalu tudi nekaj nujnih organizacijskih sprememb. Selška podružnica se je že po petnajstih letih preimenovala v Selško-škofjeloško in leta 1929 v Škofjeloško podružnico SPD. Pri tem je — s prekinitvijo zaradi okupacije — ostalo do 24. januarja 1946.

V osvobodilnem poletu je bilo kljub revščini in pomanjkanju ustanovljeno Planinsko društvo Škofja Loka. Tudi tokrat je društveni odbor štel sedemnajst članov. Zastavil si je tri poglobitve naloge: povezati nekdanje članstvo in pritegniti nove člane, obnoviti in označiti planinska pota in, seveda, postaviti novo kočó na Lubniku. Bili so delovni in zvesti, s tovariši, ki so

odborniške dolžnosti prevzeli kasneje, so cilje dosegli in preseгли. Eden od njih, **Savo Šink**, je bil odtlej kar 40 let tajnik in navadno tudi društveni blagajnik. Enainpetdeset let kasneje se je pri dobrem zdravju in še vedno delaven s prvim povojnim podpredsednikom **Brankom Šubicem** udeležil jubilejnih prireditev.

V času med vojnami je podružnica spodbujala vsestransko gorniško dejavnost. Število članov se je od 191 leta 1923 po devetih letih sicer zmanjšalo na 32 — poznale so se posledice gospodarske krize —, po osvoboditvi pa je vidno naraščalo. Leta 1949 je bilo 459 članov, po desetih letih 840 in leta 1961 že prek tisoč. Največ, 1608, jih je bilo leta 1981, nato se je število rahlo spreminjalo in leta 1995 doseglo 1495. Lepo, še zlasti če upoštevamo, da je med njimi več kot tretjina mladih.

DVE DRUŠTVENI KOČI

V poletu po ustanovitvi podružnice sta bili v dvajsetih in tridesetih letih kljub neugodnim finančnim možnostim zgrajeni dve planinski postojanki. Najprej leta 1925 kočna na Ratitovcu, 26. junija 1932 pa še na škofjelovski hišni gori — Lubniku. Bili sta priljubljena, pogosto obiskana cilja, ki so jim jima že tedaj srčno želeli dodati še kočno na mogočnem Blegošu, kar pa takrat nikakor ni moglo uspeli. Bila bi preblizu tedanje meje z Italijo, kjer sta obe državi pospešeno gradili utrdbe. Iz teh se je stara jugoslovanska vojska leta 1941 umaknila tako rekoč brez strela.

Kasnejša vojna vihra tod ni prizanesla ne ljudem ne vasem in tudi ne kočama na Ratitovcu in Lubniku, ki sta pogoreli 1. maja 1943, da ne bi okupatorju služili za raznarodovanje Slovencev. Ljudstvo, gore in gozdovi so štiri leta dajali zavetje borbem in aktivistom NOV in POS in skupaj z gorenjskimi brigadami, odredi in IX. korpusom doživeli težko priborjeno svobodo.

Po osvoboditvi je obnova kočne na Ratitovcu pripadla PD Železniki, Ločani pa so ob sodelovanju številnih še danes zvestih in prizadevnih planinskih delavcev 24. maja 1953 odprli novo postojanko na Lubniku, ki je odtlej v vseh letnih časih prava pravcata romarska pot za mlado in staro od blizu in daleč. Že leto dni po otvoritvi je v koči zazvonil telefon, julija 1958 pa zasvetila električna žarnica.

Želja po planinski koči na Blegošu seveda nikoli ni zamrla in prizadevanja so končno tudi tu obrodila sadove. Odprli so jo leta 1977 in že pet let kasneje povečali. Kmalu je dobila tudi lasten vir električnega toka — sprva agregat in v letu 1996 sončne celice, da bi gorske tišine ne motil hrup motorja in bi smrad izpušnih plinov ne kvaril gorskega zraka.

Društvo, člani, odborniki in kočne so pomemben temelj, a vendar samo temelj dejavnosti, brez katerega ne gre. Bistvena je vsebina dela, šele ta daje pravi ton in barvo obstoju, njen obseg pa dinamiko in življenje. Tudi tega v škofjeloškem društvu ni manjkalo.

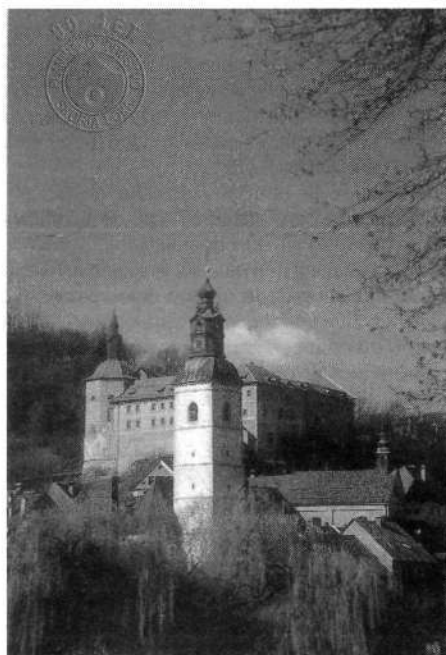
SLOVES VODNIKA JOŽETA ČADEŽA

Sedanji predsednik **Jože Stanonik** je v nagovoru 24. januarja 1997 na kratko nanizal nekaj podatkov o dejavnostih društva.

Na prvem mestu je omenil izletništvo. Večina gornikov sicer zahaja v gore po lastnem preudarku, sama si izbira cilje in čas, osnove pa nedvomno dobijo na skupnih, organiziranih in skrbno načrtovanih izletih. Ti

Blegoš-Lubnik-Škofja Loka

Ob 90-letnici delovanja je Planinsko društvo Škofja Loka januarja izdalo propekt, v katerem poleg častitljivega tisočletnega mesta Škofja Loka predstavlja tudi svojo kočno na Blegošu in Dom na Lubniku. Kratka pisna predstavitev kraja in obeh koč z dostopi in možnimi nadaljnjimi izleti je popestrjena z uspešno izbranimi fotografijami priznanih loških fotografov. S pomočjo značilnih fotografij in pregledne karte nas seznanijo tudi z Loško planinsko potjo. Seveda propekt ne da

poglobljene informacije, saj temu tudi ni namenjen. S sliko in besedo samo poskrbi, da nas zasrbijo pete, istočasno pa ponuja vse podatke, kje lahko o mestu, poteh in kočah izvemo kaj več. To je pa tudi največ, kar od takega prospekta lahko pričakujemo. S tem se planinsko društvo s svojima postojankama uspešno vključuje v turistično ponudbo, kar doživimo vse preredko. Morda se bo pa le še kdo ojunčil in sledil loškemu zgledu. Tako ob okroglih obletnicah ne bomo poročali le o zbornikih in brošurah, ki so sicer nadvse zanimivo in koristno branje, vendar le redko najdejo pot med širše bralstvo. Propekt loških planincev bo gotovo razveselil številne oči.

Igor Maher

so bili in so vabljivi še zlasti zato, ker niso omejeni samo na domače gore in utesnjeni na nekaj vedno istih vrhov. Usmerjeni so v svet, predvsem pa ob vodstvu izšolanih planinskih vodnikov zagotavljajo potrebno varnost. Hkrati so imenitna planinska šola v živo in nenadkriljiv vir izkušenj.

V klasičnih časih PD Škofja Loka je bilo več vodnikov, med katerimi je največji sloves užival pokojni **Jože Čadež**. Predsednik Jože se ga je spomnil z jedrnato ugotovitvijo, ki je bila hkrati priznanje: »Jože Čadež je dobro sejall«

Samo leta 1996 je društvo izvedlo 84 izletov in pohodov, ki se jih je udeležilo 2234 udeležencev.

V okviru te dejavnosti velja spomniti na Loško planinsko pot, za katero skrbi Odbor za LPP. Trasirana je bila leta 1973 ob 1000-letnici Škofje Loke. V več kot četrto stoletja jo je prehodilo na tisoče gornikov; lahko se pohvali z neizčrpnim zaledjem občudovalcev po vsej Sloveniji.

Ko je že govor o izletništvu in Loški planinski poti, ni mogoče obiti markacijskega odseka, ki skrbi za urejenost poti v loškem planinskem svetu. Ta naloga ni lahka, saj poleg časa, ki nenehno načenja steze, poti in znamenja, tudi pogosti vetrolomi in žled skrbijo, da bi markacisti ne ostali brez dela.

Mladinski odsek je obnovil planinsko dejavnost po vojni. Največji uspeh prizadevanega dela društvene uprave so planinski krožki v osemletkah.

Precejšen del zaslug in hvale, da je v planinskem društvu toliko mladih in da je njihovo delo vsebinsko bogato, gre njihovim mentorjem. Iz tega odseka se je leta 1962 razvil prepotreben Odsek za varstvo narave.

Leta 1966 je društvo pridobilo tudi Alpinistični odsek. Iz njega so prišli številni priznani alpinisti, bilo pa je tudi nekaj nesreč s hudimi posledicami in tragičnim koncem. Z nastankom športnega plezanja sta se društvo in odsek razšla. Slednji je leta 1988 ubral lastno pot in ustanovil Plezalni klub, ki mu nova organizacijska oblika obeta lažje preživetje, več uspeha pri delu in ugodnejše finančne pogoje. Če pomislim, da je alpinizem nekakšna krona gorniške dejavnosti, mi je ob tej ločitvi, ki v Sloveniji ni edina, kljub vsemu žal. A je že tako, da je svet alpinizma vedno revolucionaren, samosvoj, hote ali nehote pa tudi mladostno sebičen, zaradi česar rado pride do trenj. V tem smislu je bila rešitev najbrž kar prava, saj so med člani kluba tako dobri alpinisti kot odlični športni plezalci, ki prihajajo celo iz drugih krajev in na tekmovanjih pridno nabirajo lovoričke.

PESTRA DRUŠTVENA DEJAVNOST

Posebnost društva je Klub Lubnikarjev, ki brez kakih posebnih organizacijskih spon in obvez povezuje tiste gornike, ki v času med 1. oktobrom in 30. septembrom opravijo vsaj petnajst vzponov na Lubnik. Med njimi je veliko upokojevcev, ki le redko pozabijo na svojo izbrano goro in se lahko pohvalijo s spoštovanja vrednim seznamom vzponov, marsikateri pa je tudi nadvse marljiv prostovoljni delavec društva. So pa tudi mlajši, med njimi taki s prek tristo in eden celo s sedemstoštiriintridesetimi vzponi v enem samem letu.

Društvo ni pozabilo na kulturno dejavnost. V njegovem okviru že polnih 24 let deluje kvartet Spev, ki je dobrodošel na planinskih in drugih prireditvah doma in v širših planinskih okvirih in tako vedno znova dokazuje, da gorništvu ni le stvar telesnih spretnosti in mišic, pač pa tudi ljudi kot celote in njihovih duhovnih vrednot.

Leta 1978 je bila ustanovljena tudi postaja Gorske reševalne službe. V letih se je iz skromnih začetkov številčno okrepila in opravila enainpetdeset akcij, med njimi sedemnajst iskalnih. Bilo je kar enajst mrtvih, ki so v težje dostopnem svetu preminili zaradi različnih vzrokov, tudi v travah in skalovju Ratitovca, kjer so jih premamile planike. Delovala je tudi na smučiščih na Starem vrhu in Soriški planini. Kasneje so to prevzeli skrb za varnost člani Smučarske reševalne službe iz Škofje Loke, ki so osnove svojega znanja pridobili med gorskimi reševalci.

Postaja GRS je bila in je še vedno zelo prizadevna v preventivnih dejavnostih — člani in pripravniki spremljajo pohodnike na Porezen, v Dražgoše, na Ratitovec in drugam, kjer in kadar je potrebno. Zelo tesno so povezani s šolami, mlade planince spremljajo na njihovih poteh in jim predavajo o hoji in gibanju v gorah. Imajo tudi lavinske pse in minerja snežnih plazov. Tesno sodelujejo s Civilno zaščito, ki se je vedno izkazala z razumevanjem za potrebe GRS, bila pa je tudi sama deležna njenih storitev ob vodnih in snežnih ujmah, pa tudi pri reševanjih iz visokih zgradb.

Naj bo to dovolj za predstavitev sedanje in nekdanje društvene dejavnosti. Opravljenega dela nikoli ni mogoče niti približno zajeti z zares ustreznim kratkim opisom. Kdor je sam gornik in član kakega društva, to že ve, pri neposvečenih pa bo tudi zgornji skopi oris zdramil začudenje nad početjem naših ljubiteljev nekoristnega sveta.

RAZSTAVA DRUŠTVO NA OGLED POSTAVI

Potrebnih je še nekaj besed o društvenih prireditvah v letošnjem jubilejnem letu.

Bile so in so še v ponos članom, pa tudi meščanom Škofje Loke in prebivalcem okoliških naselij nasploh, saj so navezani na svoje društvo.

Zato se je upravni odbor društva dobro pripravil na visoko obletnico. Izdal je lepo oblikovano vabilo, s katerim je že na začetku leta najavil predvidene prireditve, ki so kasneje tudi v resnici potekale po napovedanem zaporedju. Odpadla je samo ena.

Poleg tega in še drugih vabil je pripravil tudi planinski prospekt »Iz Škofje Loke na Lubnik in Blegoš«, ki je izšel na dan proslave, 24. januarja 1997. Z opisi koč in bogatim slikovnim gradivom, ki je lahko v upravičen ponos in veselje ustvarjalcem, pomeni obiskovalcem že kar majcen vodnik, gornikom iz drugih krajev pa nadvse lep spomin na obisk v tem koncu Slovenije.

Kot rečeno se je začelo z razstavo v okroglem stolpu Loškega gradu.

Iz starejših časov so bile na ogled fotografije in drugi dokumenti iz zgodnjih dni gorniške dejavnosti.

Posebno zanimivo in poučno so se predstavili najmlajši iz škofovskih vrtcev v okviru programa Ciciban planinec.

Mladi planinci — učenci osemletk Ivana Groharja, Cvetka Golarja in Petra Kavčiča so imeli kaj povedati o svojem obsežnem vzgojnem, izletniškem in kulturnem ustvarjanju.

Sodelovali so tudi markacisti. Naj se ve, da njihovo delo ni tako lahko, kot si ga marsikdo predstavlja in godrnja, če včasih ni vse tako, kot bi si želeli.

GRS je dala na ogled svoje naprave za reševanje in posnetke z akcij.

Vodniške beležke Jožeta Čadeža so nas spomnile na tega vestnega, nadarjenega, vsepovsod spoštovanega planinskega vodnika. Vodil je sedemsto izletov, na vsakega se je skrbno pripravil, slehernega izmed svojih dvajset tisoč vódencev je vpisal v seznam. Njemu se na strminah in v hostah niso izgubljali — takih vodnikov res ni na pretek!

Lubnikarji so se predstavili s kroniko in podatki o dosežkih enaindvajsetletnega dela; kar težko si je predstavljati, kaj vse zmorejo ob redni hoji v gore ne več rosno mladi ljubitelji strmin; kdo ve, če v svoji vnemi kdaj pa kdaj ne pretiravajo. No, rezultati so kljub temu lepi.

Razstavi je istega dne sledila svečana akademija v galeriji Loškega gradu, kjer je navzoče v prezasedeni dvorani z izbranimi besedami pozdravil tudi predsednik UO Planinske zveze Slovenije **Andrej Brvar**. Udeleženci so prisostvovali čudovitim izvajanjem Velikega pevskega zbora in kvinteta. Predsednik Jože je v priložnostnem nagovoru počastil tudi zaslužne člane in veterane, ki so prejeli društvena in druga odličja.

Triindvajsetega februarja je bil zimski pohod Blegoš—Lubnik. Udeležilo se ga je 48 gornikov, ki tokrat niso imeli lahke hoje. Zimski žled je v škofovskih hribih polomil in podrl mnogo drevja in povzročil velikansko gospodarsko škodo. S križem kražem ležečimi debli je temeljito otežkočil hojo, marsikje je bilo treba iskati in ubirati zamudne prehode. Pohod je bil imenitna preizkušnja zdržljivosti in gorniškega znanja, ki so jo vsi srečno prestali.

JUBILEJNA PRAZNOVANJA

Že sedmega marca je PD Škofja Loka s Fotoklubom Škofja Loka in Fotografsko zvezo Slovenije priredilo slovensko razstavo diapozitivov, črno-belih in barvnih fotografij na temo planinstvo, gore in ljudje. Sodelovalo je 22 klubov s 174 avtorji, ki so poslali 381 diapozitivov, 206 barvnih in 15 črno-belih fotografij. Dovolj, da so člani žirije izbrali še vedno veliko število eksponatov. Med avtorji je bilo kar nekaj znanih planinskih obrazov. Tudi to predstavitev je z občutenim nagovorom uvedel predsednik Jože.

Teden dni kasneje, 14. marca, so mladi planinke in planinci iz loških osemletk priredili »Kulturno zabavno prireditev s štiridnevno razstavo« v prostorih podlubiške šole in tako podrobneje prikazali svoje delo in uspehe. Človek se čudi, o čem in na kako izviren način

zna ob nesebični pomoči mentorjev spregovoriti o gorah naš mladi planinski rod.

Zadnjega aprila so člani društva in planinci od blizu in daleč zakurili prvomajski kres na Blegošu. Tako so počastili praznik dela in spomin na bližnji dan zmage in se hkrati veselili doživetja v gorski naravi.

Dne 14. junija je društveni odbor priredil srečanje s člani sedemdesetletniki. Niso se zapri med zidove mestne oštarije, poveselili in menili so se na bližnji Križni gori, kjer so lepi razgledi na vence gorá, gozdove in zelene doline ravno pravšnje okolje za obujanje spominov na davno prehojene še vedno mikavne steze, vrhove in prijatelje.

Dne 21. junija je množica planincev in meščanov do kraja napolnila veliko dvorišče Loškega gradu. Prišli so, da bi prisluhnili ubranemu petju sedmih pevskih zborov. Nestalno vreme je tiste dni delalo sive lase organizatorjem »Večera planinskih pesmi« in predvsem nosilcu prireditve, Pevskemu zboru Lubnik iz Škofje Loke. V času prireditve je prizaneslo z močo, program je tekel brez najmanjše motnje. Poleg poguma je treba imeti tudi nekaj sreče in tvegati!

Po otvoritvi smo prisotni najprej počastili spomin na peterico smrtno ponesrečenih gorskih reševalcev v steni Turske gore. Nato so pevke in pevci iz domovine in zamejstva zapeli vrsto nepozabnih planinskih pesmi, med njimi tudi marsikatero dotlej neznano. Ugajale so vse, posebno priznanje je žel gromki bas **Roka Lapa**, za romantično vzdušje so poskrbeli zvoki citer.

Dne 20. julija so se na Blegošu zbrali domačini iz bližnjih vasi in se z loškimi planinci pri koči zavrteli na Petrovem plesu. Srečanje je bilo dobro obiskano, ljudje si radi privoščijo nekaj ur sproščenosti pod milim nebom ali v gostoljubni koči.

Spoznanje

SLAVICA ŠTIRN

*Pripeta na
temno nebo,
obsijala je
luna goro.*

*Nazobčani skladi
— razpeta kulisa —
skrivnostno žare.*

*Kamniti obrazi
razkrili so mi,
da me golo
odnesel bo veter.*

BLEGOŠ — SREDIŠČE PD

Med tretjim in petim avgustom so društveni vodniki in nekaj članov loške GRS povedli v Julijske Alpe 51 gornikov, ki so si že dolgo želeli priti na Triglav. Ubrali so pot, ki je za tak pohod najbolj primerna. Z visoko ležeče Pokljuke so se mimo Vodnikove kočice in Kredarice v enem mahu, vendar z vsemi potrebnimi počitki, razgledovanjem in oddihi povzpeli na teme najvišje slovenske gore. Naslednjega dne jih je stezica vodila mimo Planike do Doliča in od tam prek Hribaric do daljnjih Triglavskih jezer. Zadnji dan je bil prihrajzen za vzpon čez Štapce in prek bohinjkih planin do Janeza ob Bohinjskem jezeru. Društvo je spet osrečilo nekaj ljudi, ki jim bo doživetje za vedno ostalo v nepozabnem spominu in bodo prav gotovo še hodili v gore.

Dne 28. avgusta je v zraku kljub poletnemu vzdušju že tudi slutnja skorajšnje jeseni. Takrat je zaobljena kopa Blegoša imela v gosteh loške planince, ki so lahko spremljali delo radioamaterjev. Na vrhu imajo svojo postojanko, od koder se ob izteku visokega poletja oglašajo vrstnikom po Sloveniji in onkraj njenih meja. Dober je tale Blegoš, ravno prav daleč in vsestransko mikaven, ravno prav visok, da ga že lahko štejemo k pravim goram in da se ga splača obiskati poleti in pozimi, v petek in svetek, in si v njegovih prostranstvih privoščiti občutek neomejene svobode, nabrati gob, malin, borovnic, se srečati z gamsi, jelenom, košuto, jazbecom, srno, divjim prašičem in petelinom, prisluh-

niti krokarju, občudovati rumene pogačice, duhati dišeče murke, nabirati šentjanževke, poprovo meto in blagodišečo materino dušico, da o vsem drugem ne govorimo.

Je pa Blegoš res nekakšna vsestranska osrednja točka PD Škofja Loka, kamor vabijo, vodijo in spremljajo takšne in drugačne skupine, prave planince in take, ki bodo to še postali ali pa že skoraj niso več.

V soboto, 6. septembra, je bilo na Blegošu 180 mladih gasilcev iz občin, ki so nasledile nekdanjo veliko občino Škofja Loka. Nanj so prišli iz Leskovice, pa iz Martinj vrha in Žetina, na vrhu dobili spominski žig, se razgledali, nato pa se v koči in ob njej okrepčali z enolončnico. Kljub vročini je bilo lepo. Občinska gasilska zveza v program dela z mladimi vključuje tudi hojo po gorah in druge večine, ki jim lahko kdaj pridejo prav. Pri tem ji pomaga in sodeluje tudi planinsko društvo.

NI DALEČ DO STOTE OBLETNICE

Dovolil si bom še sprehod v bližnjo prihodnost in napisal še to, kar nas še čaka, da bi se program iztekkel. Mislim, da prav veliko ne morem pogrešiti.

Že v nedeljo, 21. septembra, bo (medtem je že bil; op. ur.) spet na vrsti Blegoš. Tokrat bo praznovala koča. Dvajsetletnico! Na njenem mestu je poprej stal hlev Pašne skupnosti z bivalnim prostorom, v katerem so kdaj prespali tudi izven sezone in ob praznikih. Zgodilo pa se je, da je po eni od takih priložnosti zapel rdeči petelin, staje so pogorele do tal, skupnost pa jih ni imela namena obnoviti.

Takrat sta PD Škofja Loka s predsednikom **Milošem Mrakom** in gradbeni odbor pod vodstvom **Sava Šinka** zavihala rokave in v dveh kratkih letih zgradila kočo. V spomin na to se bo zbrala planinska srenja, spet se bo oglasil Jože Stanonik, pridružil se mu bo **Jože Bogataj**, župan občine Gorenja vas-Poljane. Zapel bo kvartet Spev in se oglasil žametni Rokov glas, zabrnele bodo strune citrarja **Plahutnika**. Slišati bomo recitacijo o Blegošu in če bo lepo vreme, bo spet za marsikoga lep planinski dan, kot zna biti samo v septembru.

In kaj še ostaja?

Izteklo se bo še eno Lubnikarsko leto. Sešteli bodo vse vzpone, poiskali po vrsti vse najboljše, si stisnili roke. To bo osemnajstega oktobra. Slišala se bo harmonika, pod bo škripal pod plesalci, oglasili se bodo pevci. V kroniki se bodo razodele te in one skrivnosti iz življenja ljubnikolazov. Vmes bo nedvomno še marsikaj zanimivega, tako da udeležencem ne bo lahko, ko bo treba v zaspano dolino.

Svoj pregled in oceno bo konec leta pripravil tudi upravni odbor društva. Naredil bo bilanco, ki bo zagotovo pozitivna. Loški planinci so času iztrgali veliko lepih trenutkov, ki bi se sicer odvijali po svoje. In gotovo bo slišati tudi kako besedo o tem, kaj nas čaka prihodnje leto.

Do stote obletnice ni več daleč, zato pogumno in delavno naprej — pa veliko uspehov, prijatelji!

Na Črno prst

SLAVICA ŠTIRN

*Bilo je hladno,
v dolini megla.*

*Bukev otresa
rumene cekine,*

*javor razprte
dlani.*

*Prešla sem nežne,
tibe planine;*

*kulise —
bele skale.*

*Na vrhu
otožnost.*

*Južni veter
polegal je travnati breg*

*in z ihto
gnetel oblake.*

*Nisem videla
juga.*